

В. „Нова Струя“

Излиза всѣка

Сѣбота,

годишенъ абонаментъ 4 л.,

полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се испраща на адресъ: Редакция на в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвенъ.

За обяв
по 10 ст.
вата стра
на четвъ
публика
аца
пър-
стот.
авски
о спо-
разумѣние.

ОБЯВЛЕНИЕ

Молимъ всички наши дописници и приятели да събиратъ свѣдения за всички кметски, попски и пр. грабежи и закононарушения, които иматъ обществено значение и ги испращатъ въ редакцията ни.

При това молимъ нашитѣ дописници да ни испращатъ само добръ проверени и установени фактове.

Отъ Редакцията.

Върху училищната политика на нашата държава.

Справѣдливитѣ обвинения, които народа хвърля смѣло срѣщу съвременната българска държава, трѣба покрай другитѣ области на управлението да засѣгнатъ и училищното дѣло. Нѣма мѣсто, дѣто царствующата корупция да не е ударила своя сраменъ печатъ: нѣма дѣло неоплюто само отъ себе си, нѣма учреждение недискредитирано. И както общия вѣкъ срѣщу всичко съврѣмено въ България не щади никое лице и никое учреждение, никоя политика, и никой режимъ, сѣщо тѣй този вѣкъ на недоволство и протестъ трѣба да бѣде издигнатъ още по-грѣмливо срѣщу една просвѣтителна политика, която съ години наредъ правила е всичко за да умаломощи идеята за едно истинско просвѣщение на народнитѣ маси. Като частъ отъ този народъ и ний ще отправимъ нашитѣ обвинения срѣщу тая убийствена политика безъ да падимъ за това ни най-малко българската държава, тѣй както и тя нась никога не е щадяла.

Една ужасна картина ни се явява прѣдъ очитѣ, когато ний си спомнемъ двадесетъ годишната бурна история на тая държава: единъ синжиръ отъ обикновени пристѣпници, въздигнати въ степенъ на държавни мъже и една върволица обществени бѣдствия, въ които е билъ потоненъ живота на копнѣющия за щастие български народъ. Редъ пристѣпници, едни отъ други по-скруполюзни и по-дързки, редъ изгинали доброжелатели и родолюбци въ мъжа и прѣзрение, редъ страдания и борби и ни лжѣ отъ свѣтлината, ни примѣръ отъ обществено добро, ни частичка милость и любовъ на тая грозна държава, която замѣни турската деспотия за нашия народъ. Нека разрушения поминѣкъ на десетки хиляди семейства и разсипания животъ на хиляди скитници и бездомници, нека клетвитѣ на цѣли три милиона роби служатъ като мраченъ памѣтникъ за бесѣрдечието и жестокостта на тая държава!

Тая държава, изпаднала въ ржцетѣ на чужди елементи, не е вършила нищо, освѣнъ най-систематически да приготвяла тържество-то на крайно монархическата идея. Тя е дала до сега хиляди доказателства, че не ѝ сж симпатични тия дѣла, които отричатъ монархията и потисничеството; тя е дала по всѣкакъв начинъ да се разбере, че щомъ единъ институтъ по единъ или другъ способъ се явява като крѣпость на народната власть, тя не може да стои равнодушна къмъ него и че тя трѣбва съ всички простени и непростени срѣдства да намали значението му, да унищожи силата му.

**

Погледнете на народното образование.

Колко е отишло то напредъ?

Ако сждите по голѣмия шумъ около него и по неговата вънкашность вий може би не ще станите отзивъ на строгитѣ осждания, отправяни къмъ училищната политика на нашата държава. Но вгледайте се въ всичкитѣ подробности на това дѣло, изучете неговата ис-

тория, изучете отношенията на държавната власть къмъ неговитѣ искрени служители, изучете най-сетнѣ въ самия народъ резултатитѣ на официалното, държавното просвѣщение и направете слѣдъ туй вашитѣ заключения. И ако имате смѣлость и свѣсть и слѣдъ туй да твърдите, че тая държава е радѣяла за умствено подигане на маситѣ, ний първи ще ѝ простимъ всички останали прѣгрѣшения.

Но искрения човѣкъ никога нѣма да даде такова невѣроятнo твърдение.

Искрения човѣкъ при изслѣждане въпроса за народното просвѣщение въ България ще види, че цѣль редъ мѣрки сж биле систематически прилагани за да се понижи уровня на общото образование и че нито една мѣрка, отъ училищното законодателство прѣзъ послѣдното десетилѣтие, не е имало за цѣль подигане на народната просвѣта. Всичко е отивало къмъ разрушаване. Ограничаване срѣдното образование отъ достѣпа на неимущественитѣ съсловия; липсване на всѣкакви мѣрки за да се подигне грамотността на населението, систематическото и безпощадно прѣслѣждане на частната инициативата у служащитѣ да подпомогнатъ на това общо зло — ето въ малко думи какво ще открие единъ добросѣдѣтеленъ наблюдателъ на нашия училищенъ животъ прѣзъ единъ дългъ периодъ години.

Погледнете на примѣръ на чл. 78 отъ конституцията. Вий ще прочетете тамъ, че първоначалното учение въ княжеството е бесплатно и задължително за всички поданици на държавата.

Каква по-плѣнителна декларация отъ тази? Всички поданици безъ изключение трѣба да минатъ курса на едно безплатно първоначално учение. И отъ тази декларация на Учредителното Народно Сѣбрание вий си правите заключението, че слѣдъ врѣме нѣма да има ни единъ безграмотенъ българинъ т. е. че не ще се мине много врѣме и на всѣки български поданикъ ще бѣде дадена възможность да надикне въ книгитѣ, списанията и вѣсници, да слѣди и участвува непосредствено въ политическия животъ на страната. Вий ще си помислите отъ прочитанието на тая декларация, че слѣдъ 24 години работа на нашитѣ учебни заведения не ще се намѣри ни единъ българинъ поне отъ 7—30 годишна възраст, който е лишенъ отъ способността да чете и пише. Уви, вий ще градите още по-голѣми, още по-плѣнителни заключения върху тази заповѣдь на чл. 78, до като студената дѣйствителность, именно грозната училищна политика на нашитѣ правителства не ви извади отъ упоението ви. Цифритѣ, що може да съберете въ всѣки градъ, въ всѣко село, съдържатъ найясното обвинение върху българската държава за нейното убийствено отнасяне къмъ народното образование; тия цифри показватъ, че само половината отъ подлежащитѣ на задължително учение дѣца посѣщаватъ училищата, че другата половина — (около 300,000) ежегодно оставатъ вънъ отъ училищата безъ най-елементарнитѣ познания въ живота, безъ четмо и писмо.

Въ такъв градъ като Плѣвенъ, който се смѣта за по — интеллигентенъ, миналата година отъ подлежащитѣ на задължително учение дѣца 512 никакъ не сж били записани за ученици; такива дѣца въ Ловечъ е имало 307, въ малкия Луковитъ — 109, въ Троянъ — 235.

Ний имаме най-положителни свѣдѣния и за нѣкои села отъ Плѣвенска околия, отъ които свѣдѣния читателя ще види, колко безгрижие е имало въ нашата държава къмъ умствения напредѣкъ на народа.

Нека ни бѣде позволено да приведемъ, слѣдующитѣ цифри:

Подлежатъ на задължително учение. Записани уч-ци		
С. Орѣховица (Плѣв.)	324	158
» Долни Дѣбникъ	366	199
» Левскъ	156	84
» Пелишатъ	179	108
» Мървица	156	87
» Телишъ	282	160
» Гривица	153	73
» Бохотъ	288	141
» Рибенъ	122	61
» Петерница	203	142
» Г. Тръстеникъ	479	176

всичко: 2608 всичко: 1329

И тѣй цифритѣ показватъ, че само около половината дѣца, подлежащи по чл. 78 на задължително учение, сж биле записани за ученици. Колко пъкъ ще изкаратъ учебната година, то е другъ въпросъ; несъмнѣно е, че процента на тия дѣца ще бѣде още повече намаленъ.

Добросѣдѣтния наблюдателъ отъ тия и много още дани ще заключи твърдѣ добръ до колко е била прилагана конституцията въ народното образование. Най-първото тълкувание на тия грозни цифри е това, че чл. 78 е билъ провежданъ само до едно мѣсто — колкото да се покаже, че държавата ужъ не стои съ скръстени ржцѣ по училищното дѣло; второто заключение е това, че щомъ точното изпълнение на конституцията въ тази ѝ частъ вземе да става опасно за извѣсни управителни кръгове, държавата се е спирала, бездѣйствувала е.

Но безгрижието, като начинъ за спиране на общото образование, това безгрижие, което съставлява първия пунктъ отъ училищната политика на всички правителства е нищо прѣдъ свзнателнитѣ прѣпятствия за нашето образователно дѣло, провеждани прѣзъ послѣднитѣ петъ години. Намаляване персонала въ училищата, намаляване числото на паралелкитѣ, закриване на училищата — това сж цѣль редъсвзнателни мѣрки, вземани противъ народното образование.

Ще си позволимъ да цитираме по този поводъ нѣколко извадки отъ писмото на единъ нашъ приятелъ, пратено намъ по случай на едно запитване върху извѣстни училищни въпроси:

«Въ стройното селце Буковъ-Лжкъ, два — три километра до гр. Плѣвенъ, гиздаво се издига ново училище, което прѣди 3—4 години ехтеше подъ звонкитѣ пѣсни на младитѣ Буковъ. — Лжски школьники, а сега жално-печално пуштѣ на свобода. Въ селата Къртожабени, Радишево, Биволаре и др. сѣщото — училищата и тамъ сж затворени. Зданията имъ стърчатъ голи, пусти, изпокъртени; потонитѣ имъ сж въ плѣсенъ обрасли, а по таванитѣ имъ свраки и врани грачатъ. Зловѣщия вой на кумевкитѣ, главни обитатели на тия запустели згради, ни напомнимъ злокобната политика на нашитѣ държавници, които се радватъ, когато всичко врѣдомъ отива на разкапване, всичко се рути и запустѣва... За въ бждаще не дѣйте очаква изъ тия селца да излѣзятъ достойни, свзнателни граждани на конституционата ни родина. О не, тѣ ще ни дадатъ само безграмотни солдати, невѣжи избиратели, загрузели диваци и може би, отчаяни разбойници. Затвориха ли се училищата на Буковлжчане, Къртожабени, Биволарчани, Радишовчани и др., сигуръ се надѣвайте да се увеличатъ посѣтителитѣ на крѣчмитѣ, на седѣнкитѣ, на публичнитѣ домове, на пюрмата най-послѣ...»

Това явление се забѣлѣзва не само въ Плѣвенско — то може да се констатира изъ цѣла България. Държавата послѣдователно е закрила много основни училища въ селата. Та-

ка прѣзъ 94/95 година е имало 3140 училища, и петъ години слѣдъ това училищата сж намалени съ 100. Ний нѣмаме общи свѣдѣния за закриване училищата прѣзъ послѣднитѣ три години, обаче отъ нѣкои факти относително отдѣлни околии, а сжщо тѣй и отъ послѣдователното спадане цифрата за училищний бюджетъ ний можемъ да заключимъ, че и прѣзъ послѣднитѣ три години този процесъ върви къмъ назадничевото развитие на учебното дѣло. Числото на учителитѣ тоже намалява. Прѣзъ единъ петъ годишенъ периодъ отъ 6513 души основни учители това число е намалено на 5986 при разлика 427 души.

Закриване училищата и намаляване персонала на учителитѣ е най-големо безобразие при наличността на толкова много дѣца, останали безъ една елементарна грамотност. Обикновено тия закривания се мотивиратъ отъ страна на респективнитѣ власти съ малкото число на записанитѣ ученици. Обаче държавата се задоволява само съ това констатиране и вижда, че е неудобно да се впуска въ дирене причинитѣ на това малко число. Въмѣсто да изучи тия причини и да вземе мѣрки за вкарване на по-вече дѣца въ училищата, тя ги закрива. Има ли по-безумна политика отъ тази? Не прилича ли тази политика на дѣйствиата на онзи лудъ, който рѣшава да изцѣри болната си глава, като я одрѣжи отъ трупа? Но българскитѣ правителства слѣдватъ именно тая политика, защото тя е първомъ економична, защото «спестява» държавната пара и второ — тя е безопасна, понеже намалява числото на просвѣтенитѣ гладници; българскитѣ правителства слѣдватъ тая политика, защото тѣ чрѣзъ нея искатъ да се покажатъ приятели на реакционитѣ стрѣмления у извѣсни кржгове и защото всички правителства съзнателно или несъзнателно върватъ по единъ отжпканъ пжтъ — компроментиране на всички учреждения, по край тѣхъ и на учебнитѣ институти. Но съ какво право при подобна политика, въ която главната пружина е класовия егоизмъ, тази сжщата държава ще иска отъ тия гладници да се подчиняватъ за въ бждаще, да се подлагатъ на всички държавни повиности? Ако вий като държавни мже не отказвате на половината отъ всички тия нещастни дѣца правото да просвѣщаватъ главитѣ си, то съ какво право вий ще искате тѣ да обичатъ тази държава? Ако вий имъ откажете най-елементарното право на човѣка отъ съврѣмения културенъ свѣтъ—да добие понѣ една повърхностна грамотност, то не ще ли иматъ право тия дѣца, кога порастнатъ да кажатъ на нашата държава: «ти ми отне възможността да се уча, и азъ не мога да те защитавамъ; въ младенческитѣ години, когато моя умъ бѣше жаденъ за знания и моята душа бѣше чиста и способна къмъ нравствено подигане, ти ме изгони отъ училищата, ти не се погрижи да ми дадешъ поне една грамотност—за туй ти нѣмашъ право да искашъ отъ

мене дажия да те поддържамъ. Ти отваряшъ училища само на богатитѣ — тогава нека тѣ образуватъ твоята армия, а не ний сиромашкитѣ синове; ти давашъ образование само на богаташкитѣ синове — нека тогасъ само тѣ плащатъ данъци, нека тѣ строятъ желѣзници и казарми.»

Ще продължимъ-

С.

Монархизма вилнѣе.

Отъ день на день ние сме свидѣтели на единъ силенъ систематически стрѣмжъ отъ страна на короната за усиливанието на монархизма въ нещастната наша страна, напоена съ толкова много кървави сълзи. — Възползвана отъ разнобитването на нашитѣ политически групи, възползувана отъ невѣжеството на народа, който благодарение на това допусна да го ѣздатъ даже и банкрутиралитѣ въ всѣко отношения политикани, прѣдставителя на върховната властъ отъ день на день съ потвърди крачки върви по своя монархиченъ пжтъ, въ ущърбъ, разбира се, на нашия свободенъ конституционенъ животъ. Князь Фердинандъ по единъ майсторски начинъ нахлува монархизма на главитѣ на нашитѣ «държавни мже», които обичатъ да се кичатъ съ хубавитѣ прозвища «демократи», «прогресисти», «либерали». Всѣкждѣ и всѣкогашъ короната изтъква, по традиция и по примѣръ на всички богопомазаници, на всички държавни служители за «дългътъ имъ къмъ княза», за неговата «воля», за неговата височайша неприкосновена особа. Въ рѣчта си къмъ «неговитѣ офицери отъ 23 випускъ», князътъ не е говорилъ друго нищо освѣнъ за «дългътъ имъ къмъ него», «за неизмѣната любовъ и прѣданостъ къмъ оногова, който е залогътъ на офицерската сждба», за «скрѣпванието въ себе си свещени чувства на безусловната готовност за пожертвуванието за княза» и пр. монархически бисери, като между впрочемъ е споменувалъ и за дългътъ къмъ «отечеството» — за разнообразие, разбира се.

— Насъ не ни очудватъ ни най-малко тѣзи княжески виходки: монарситѣ никогажъ не сж били и не могатъ да бждатъ народни приятели, поддържатели на едно по-свободобиво народно самоуправление: народнитѣ интереси сж въ пряма противоположностъ съ ония на монарситѣ. Напротивъ, всѣкогашъ и всѣкждѣ монарситѣ, щомъ сж намирали удобенъ случай, съ една рѣдка бързина и готовност сж удушвали всичко, което *свѣти*, което води къмъ едно истинско, по-човѣшко народно самоуправление. Обаче, историята ни указва и на случаи, кждѣто и монарситѣ, макаръ лицимѣрно, сж прѣклинали глава прѣдъ топора, който се е издигалъ «отдолу», и срѣщу когото тѣ ставатъ безсилни. Като имаме прѣдъ видъ това ние не можемъ да не си изкажемъ най-големото възмущение срѣщу онази наша

журналистика, която претендира, че ратува за нѣкакви си «народни правдини», за некакви си «прогресивни», «демократични», «либерални» принципи, а въ случая гробно мълчи, като дажи съ ищакъ печати рѣчи отъ типътъ на горнята.

«Волята» на княза събрала около него «неговитѣ офицери отъ 25 випускъ», които пакъ по неговата «воля», трѣбвало всѣкогашъ да се самопожертвуватъ за *него*. Нещастний, работни народе, какво значатъ тѣзи царски думи? Тѣ значатъ отгаваряме ние: щомъ утрѣ, както бѣше въ Дуранъ-Кулакъ, «волята» на единъ поиска българскитѣ синове да стрѣлятъ и сечатъ главитѣ на своитѣ братя, на своитѣ бащи, отъ чиято потъ сж купени сабли и коне царски, пушки и топове — тѣзи български синове сж длѣжни безъ да имъ мигне окото да послѣдватъ суровата заповѣдъ и да станатъ братоубийци. Това ще да рѣче още, че когато слѣдъ нѣколко дена избирателитѣ чрѣзъ бюлетинитѣ си пожелаятъ да произнесатъ смъртна присжда на досегашнитѣ режими, смъртна присжди на монархията, тия български синове сж длѣжни да набодатъ на щикъ избирателното право на гражданина, да го отблѣснатъ отъ урнитѣ и да затвърдятъ по този начинъ бѣснението на тиранията.

Отъ горнитѣ ни сждения ясно е, мислимъ ние, какво черния монархизмъ почва да си подава рога, че срѣщу народнитѣ правдини има насоченъ единъ силенъ юмрукъ «отгорѣ». Прочие, какво прѣдстои на съзнателнитѣ български граждани, които милѣятъ за нашата сжзна свобода, изкупена съ толкова усилни борби отъ нашитѣ велики революционери: Левски, Ботевъ, Воловъ и др.? — На всички българ. граждани въ свещенъ дългъ се вмѣнява да положатъ всички усилия, щото на 17 Февруарий да могатъ да излѣзнатъ изъ урнитѣ по-вече истински *народни* прѣдставители, прѣдставители *на народа*, а не прѣдставители на гешевтаритѣ, крадцитѣ и на царскитѣ конюшни. Да, на всички досегашни управници съзнателни българския избирателъ на 17 Февруарий трѣбва да имъ изпѣе една надгробна пѣсенъ, като ги прати да търсятъ щастieto въ миналото на своитѣ грѣхове, а самъ той — българ. гражданинъ да потърси вѣра въ свѣтлото бждаще, което се нуждае само отъ неговото съзнание.

Скитниковъ.

Събранието на Народняцитѣ.

На 22 т. м. пристигна въ градътъ ни г-нъ Ив. Ев. Гешевъ, шефътъ на Народната Партия. И на сжщия день въ 6 ч. слѣдъ обѣдъ държа своята политическа рѣчь въ салона на читалището «Съгласие» прѣдъ едно внушително множество.

На първитѣ столове се бѣха нарѣдили по виднитѣ градски народняци, които чакаха при-

Учителя и земледѣлческата партия.

За никого вече не е тайна, че новопоявилата се въ нашия общественъ животъ *земледѣлческа организация* въ третия си конгресъ—по исканието на нѣкои нейни водители—се обърна въ една най-обикновена *партия*.

И ние сега, като ще говоримъ за земледѣлческото движение у насъ, нѣма да подразбираме първата му симпатична проява, а ще говоримъ за него като за партийно движение, каквото дѣйствително е вече то сега.

Обаче, все таки нужно е да направимъ една бѣгла отсжпка отъ сегашното положение на земледѣлческата партия, за да прослѣдимъ съ нѣколко думи заражданието и растението на туй движение още отъ начало и какво отношение държеше спрѣмо него българския учител. Слѣдъ туй вече ще ни стане ясно новото отношение на народното учителство спрѣмо земледѣлческата партия, — което е и сжщността на настоящата статия.

І.

Слѣдъ освобождението отъ черно-турско робство, българина бѣ повиканъ да заиграе нова роль въ всемирната история. Неговата интелигенция застана да управлява новата държавна машина, а работния народъ се повика да стѣпи на ногата на единъ свободенъ и съврѣмененъ ступанинъ, който изведенъ на пжтя на свободната конкуренция, трѣбваше да поведе самостоятелна борба. И засили се българския общественъ животъ; сѣкашъ искаше да навакса изведнажъ изгубеното прѣзъ цѣли петстотинъ години. Засили се — да, ала се спѣна, изпрѣчиха се отпрѣди му неразви-

титѣ условия на една дребно-земледѣлческа страна... Народа не бѣ подготвенъ за новия животъ. Нуждитѣ на държавата бързо нарастваха: увеличаваше се военния бюджетъ, удвои се цивилна листа, построяваха се желѣзници и т. н. Данъка растение и се трупаше върху грѣба на дрѣбнитѣ ступани, които отъ друга страна притиснати отъ нарастнали семейни нужди и нарастнали лихви на безконтролни лихвари и смазвани отъ грабежитѣ на хитри крѣчмари и селски управници, дребнитѣ земледѣлци бързо оголяваха; тѣмъ чернѣеше прѣдъ очитѣ... Незадоволството въ народа отъ стамбуловата тирания, отъ народняшкитѣ гешевти, отъ радославовитѣ гладни черкески орди бѣ готово... Народната душевна атмосфера бѣ наелектризирана, нужно бѣ една слаба кибритена клечка, за да пламне народното негудование въ пожаръ... Десятата достойно изигра ролята на подпалникъ... а слѣдствията отъ туй положение бѣха: народни бунтове и явни протести чрѣзъ масови митинги... а крайния резултатъ: едно горѣ—доло добито, разбира се, врѣмено-оформенъ животъ, *земледѣлческо движение*...

Не ще съмнение, че всрѣдъ работния народъ, въ първитѣ редици на бждащитѣ земледѣлци, начело на земледѣлческото движение стояха *народнитѣ учители*. Тѣ не можеха друго-яче да постѣпатъ. Положението имъ диктуваше енергична дѣйност. Тѣ трѣваше да използватъ момента — на духовното народно възбуждение—за да дадатъ повече съзнание, за да прѣснатъ повече свѣтли лжчи по разнитѣ страни на майка родина... Ние бѣхме смаяни когато въ VI уч. конгресъ се констатира обстоятелството, че поради децатъ сж уволнени и прѣместени въ срокъ отъ 3—4 мѣсеца повече отъ *милиадо* души народни учители... Какво самопожертвование! Поклонъ прѣдъ

мжченишкитѣ образи на тѣзи достойни народни синове. Народния учител гледаше най-симпатично на земледѣлческото вълнение, което въ своята основа имаше чисто демократически стремления въ политическия и гражданския животъ и чисто-економически искания спрѣмо държавата и зараждащата се една индустрия и едро землевладѣлчество. Народния учител мислеше тогава тѣй: оголелитѣ, пролетазираниитѣ орачи се организиратъ за самостоятелна политико-економична борба; къмъ тѣхъ ще се прилепатъ най-блискитѣ по интереси пропадающи, или на пжтъ да пропадатъ, едва крѣпящи се дребни и даже срѣдни ступани. Едритѣ земледѣлци и землевладѣлци, селскитѣ лихвари, селскитѣ търговци и крѣчмари, — селскитѣ първенци, съ една рѣчь, не могатъ да наидатъ мѣсто въ тая организация; тѣй като тя не прѣдставлява тѣхнитѣ интереси, нѣщо повече—тя е извикана въ живота на отчаяна борба срѣщу тѣхнитѣ интереси. Па и безъ това селскитѣ тузове бѣха крѣвно ангажирани и свързани кой съ тая, кой съ оная отъ нашитѣ богаташки партии... Така разсжжаваха отъ начало не само народнитѣ учители, но и ония по-интелигентни селяни, които дадоха първитѣ печатни позиви за *сдружаване*. Тѣй разсжждаваше Бѣло-Черковската «чифчийска» група въ своето първо възвание до всички български «чифчии»...

Но, живота излезе по-силенъ отъ желанията на тогова или оногова. Ето що произлезе. Почти всички български богаташки партии сж своитѣ несъстоятелни за работния народъ мѣроприятия и явни грабежи и изнасилвания народната воля и свобода—бѣха фалирали прѣдъ очитѣ на работния народъ и *селскитѣ думбази* *осѣщаха умразата и проклетитѣ на своитѣ селскитѣ спрѣмо себе си*. Готовъ да се бори срѣщу

стиганията на своя шеф за да му се пригледат. Въ 6 ч. г. Гешев влезе в салонът и всички негови почитатели станаха на крака и му се поклониха.

Г-н Гешев взе трибуната и след като се извини, че е много уморен и не тъй приготвен, захвана своята реч. Той е тръгнал по срѣд зима да държи политически рѣчи по единствената причина, че миналото Нар. Събрание е рѣшило да се отпечати рѣчта на г-на Сарафова, въ която той защитава договоритѣ, а тѣхнитѣ, на ораторитѣ против договоритѣ, още не сж отпечатени. Тѣй щото, народа нѣма възможност да чуе всичко и да расжди кое е добро, кое е лошо.

Слѣд това той пристъпи къмъ сжществената част на своята рѣч: критика на договоритѣ и защо сж тѣ, народняцитѣ, против тѣхъ. Г-н Гешев каза, че монопола е лошъ, а тѣй сжщо и заема, защото монопола на тютюня ще сасипе една наша индустрия, а заема е съ свѣршено долна емисия. Но при все това, г-н Гешев призна, че безъ заемъ се не може, само че трѣбва да се чака благоприятен моментъ. А този благоприятен моментъ ще настане слѣдъ 1 Юлий т. г.

Г-н Гешев не спомена за никакви реформи, за него не сжществуватъ тѣ. Той даже се не пита дали сега за сега данакоплатнитѣ способности на населението отговарятъ на тѣзи тежки данаки, които то плаща, което трѣбваше да направи като финансистъ и бждатъ министръ на финанситѣ.

Слѣдъ това той направи апология на Народната Партия. Когато се запита, че може би нѣкой ще му каже: ами ви какво смѣтате да правите, ако додете на власт? Той посочи миналитѣ дѣла на Народната партия, посочи всичко, но само едно забрави да каже. Забрави да каже за онѣзи паралелни и вертикални желѣзо-пѣтни линии, които погълнаха 5—6 мил. лева, забрави да каже за онѣзи расточителни расходи по Виена и Петербургъ, за княжески подараци, за Бѣло-Слатинскитѣ избори и папанчевитѣ закони и най-сетнѣ забрави да каже за онази вжтрѣшна византийско-пшионско-полицейска политика съ която се отличаваха народняшки режимъ.

Г-н Гешев за всичко това забрави или не иска да каже нито думица и когато нѣкои отъ присжствующитѣ искаха думата слѣдъ свѣршване на неговата рѣчъ, то г-н Гешев намѣри за умѣство да избѣга и да се отклони отъ въпроситѣ, на които бѣше длѣженъ да отговори.

И това ще се каже единъ политически мжжъ, водител на една партия, който е дошелъ между народа да каже своитѣ мисли по политическия моментъ и да чуе народнитѣ болки, а когато този народъ иска да каже нѣщо, той да бѣга.

Но свѣтлината, както за Народняцитѣ, тѣй и за всичкитѣ други властолюбиви партии, е най-

звѣрскитѣ инстинкти на голѣмитѣ управници, народа трѣбваше да подхване борбата отъ най-блискитѣ до себе си оговачи. Обаче по-младитѣ и най-хитритѣ селски «чорбаджии» осѣтиха и побързаха да прѣдваратъ тази тѣй нежелателна за тѣхнитѣ кожи и интереси борба. И да не мислите, че стжпватъ въ откритъ борба. О, нѣ!—Тѣ сж достатъчно хитри за да не изпадатъ въ такава не обични тѣмъ капани. Нали има друго по-безопасно срѣдство. Какво по-лесно отъ това: лихваря се отказва отъ своето лихонство; вѣрния партизанъ почва да ругае всички партии, а най-вече оная къмъ която той отъ душа и сърце се числи; скубача се кълне, че нѣма ни косъмъ да пипне отъ покорното стадо; тирана се вѣри, че залюбилъ хорската свобода; — народния врагъ обикналъ простия работенъ народъ; едрия земеделецъ, търговеца, кръчмаря. . . не сж вече лоши хора. Всички тѣзи синковци надъ своитѣ кривли дрѣхки обличатъ още чистата риза на «земеделческото сдружаване». И О, чудо! Тѣ осмиватъ единъ прѣкрасенъ денъ въ новата си обстановка—водители на Бѣл. Земл. Съюзъ. Ние ги виждаме: настоятели въ земеделческитѣ дружби, прѣдсѣдатели на мѣстни и околийски дружби, делегати на земеделческитѣ конгреси, дори членове въ управителния комитетъ на съюза.

По положението, което добиха като ръководители, тѣзи «братя» на земеделцитѣ, тѣ бързо насочиха съюзния корабъ къмъ нежелателенъ за народа, а любимъ за тѣхъ брѣгъ. Тѣ ругаха партиитѣ, а като резултатъ на тази имъ дѣятелностъ, ние ги виждаме днесъ водители на една нова партия. Тѣ прокламираха въ III конгресъ за свѣршенъ фактъ, че «съюза» става «партия».

Кирсановъ.

(слѣдва).

опасния врагъ и тѣ отъ нея най-много се боятъ.

Рѣчта на Г-на Гешева бѣше тѣй слаба, щото ний се чудимъ какъ единъ човѣкъ, който има претенция на шефъ, може да излезе тѣй слабъ прѣдъ избиратели, които иска да убѣждава. Съ рѣчта на Г-н Гешева, вмѣсто да спечелатъ Плевенскитѣ народняци, то тѣ изгубиха много.

Постижима ли е съюзната цѣль безъ политика.

Въ нашия учителски печатъ тази година взе да се чува пакъ, отъ врѣме на врѣме, притаеното недоволство отъ съюза — недоволство, което прѣди нѣколко години бѣше сериозенъ въпросъ, но тъменъ. На врѣмето си изразителитѣ на това недоволство не можаха да завладѣятъ умоветѣ и да хвърлятъ пълна свѣтлина върху голѣмия въпросъ. Тѣ дадохъ да се разбере само, че съюза не е за всички такава всемогуща сила, за каквато го смѣтаха мнозина отъ привърженицитѣ му. Днесъ, когато наново се чува позивъ отъ самия упр. ком-тъ за ревизия и вдѣлбчаване върху основитѣ на съюза, мислимъ не ще се прѣтълкува злѣ желанието ни да дадемъ нѣщо за избистрюванието на съюзното съзнание, нѣщо което се желае вече отъ мнозина.

Въ тѣзи си редове ний ще се спрѣмъ върху въпроса, поставенъ въ началото, безъ да вземаме подъ внимание страхътъ или симпатитѣ на нѣкои съюзни членове — ще се стараемъ да отговоримъ на въпроса, изхождайки отъ сжществото на организационния принципъ и фактитѣ изъ обществено-политическия ни животъ.

Оставяме на страна причинитѣ, които сж породили съюза и живота му до сега, като оправдание за сжществуванieto му. Намъ се изпрѣчва прѣди всичко знамето на съюза, напарено съ нѣколко искания, изразени така:

- 1) Независимостъ на учителя, като гражданинъ и общественъ дѣецъ;
- 2) Материалното му обезпечение;
- 3) Правилно и прогресивно развитие на учебното дѣло въ страната.

Това е вензела на съюза. Има и други странични украшения — тѣ сж срѣдствата, турени за да покажатъ на армията оржжнето, съ което ще се извоюва цѣльта на съюза. Ний ще оставимъ за сега второстепенитѣ въпроси, дребнитѣ работи и ще се спрѣмъ на главното. То възбужда по-голѣмо внимание.

И наистина гледайки на хубавата мисль, на добритѣ желаня и стрѣмения, изразени въ първия членъ отъ съюзния уставъ, ний неволно се замисляме прѣдъ дълбочината на въпроса: какъ би се постигнало всичко това отъ съюза. Купъ мисли нахлуватъ въ главата ни, ний си спомняме за цѣль редъ въпроси изъ другитѣ области на обществ. животъ, тѣсно свѣрзани съ нашия и еднакъ сколасваме да се спрѣмъ на първата точка отъ написанитѣ искания — независимостта на учителя.

Ний чувствуваме една особна радостъ, като мислимъ за най-сжщото ни право—независимостта; изпитваме чувства на високъ полетъ и сладко упоение отъ мисльта за единъ свободенъ животъ, когато става дума за него. И не само ний, учителитѣ, прѣживяваме такава възлнение въ подобни случаи—не, всички се възхищаватъ отъ свободата, защото сж изпитвали оживителната ѣ топлина и сила. Чувството на свободата е вродено въ човѣка и въ цѣлия животински миръ. Всѣки я желае, съзнателно или не, силно или слабо. Свободата е потребна, както и въздуха, що дишаме; живота се проявява само въ нея. Всѣко задущване на въздуха, на свободата, е въ ущѣръбъ на живота, спира волнитѣ му проявления и му прѣчи да върви напредъ. Всички ний интеллигентнитѣ—учители, адвокати, писари, земеделци, занаятчи, търговци и пр. — всички я искаме, търсимъ я, желаемъ пълното ѣ въздѣляване. Който ни я отнема, или става причина да я изгубимъ, навлича си нашата умраза и ний се стараемъ да му прѣсечемъ съ всички сили и срѣдства, за да не върши по-нататкъ такава грабителство, за да не лишава живота ни отъ най-голѣмата му прѣлестъ, защото и безъ това е живота на днешния човѣкъ доста тежъкъ и грозенъ. За да защитимъ правото си на свободни личности образуваме тогава групи, общества, дружества, синдикати, партии, съюзи, като хвърляме тѣй сформирувани организации въ борба срѣщу похитителитѣ на свободата ни. Издирваме позицитѣ на неприятеля, измѣрваме силитѣ му и нападаме съ тактъ, солидарно и разумно. Мремъ въ боятъ, лишаваме се отъ живота, за да спечелимъ свободата, за да осигуримъ свободния животъ за поколениято, което иде слѣдъ насъ. Тѣй се продължава до тогава, до като се спечели изгубеното, отнето право. Тѣй е на всѣкадѣ, тѣй е частно и въ живота на училищния работникъ.

Първата точка отъ съюзната цѣль обхваща въ себе си една необходимостъ на културния човѣкъ — свободата, независимостта му. Призоваватъ ни къмъ сдружаване, за да си извоюваме гаранция за независимостта ни, като граждани и обществени дѣйци. Съ това автора на устава е схваналъ злобата на нашия животъ, общото зло, отъ което страда цѣлия народъ, слѣдователно и учителитѣ Той е ясенъ и точенъ въ израза си. Ний осѣщаме лекостъ и услада въ душата си, когато знаеме точно, какво имаме да постигаме съ работата си, до кждѣ се простира и гдѣ да спрѣмъ. Това обстоятелство внася смѣлостъ и самонадѣаностъ до нѣгдѣ у насъ, ний сме храбри и смѣли духомъ.

Нѣма блуждение, ни тъмна двусмисленостъ и ний ще му благодаримъ за това — избавилъ ни е отъ лутане и мъгла.

И наистина, каква друга смисль има туй първо искание, ако не тази, че независимостта на учителя, като гражданинъ и общественъ дѣецъ, е отнета, похитена е отъ нѣкоя обществена сила въ българския държавенъ животъ, че има опасностъ да отиде и по нататкъ този грабежъ и безправие—да обезсили и задуши окончателно свободния духъ въ учителя и слѣдователно трѣбва да се започне борба съ неприятеля, да се пази на щрекъ винаги положението, за да се реабилитиратъ потжкнитѣ права и свободи. Не е ли ясно като денъ, че не за луксъ е вложена тази мисль въ цѣльта, а да се работи за пълното ѣ реализиране, чрѣзъ общи усилия и съгласие? Какви факти изъ нашия политически животъ подбуди авторитѣ на съюзния уставъ да сложатъ принципа на охраната, борбата срѣщу похитителитѣ на свещенитѣ му права, като цѣль на сдружаването? Не сж ли явленията изъ кощунския политически животъ на наша държава, които събудиха съвѣстта у нар. учителъ? Кой агитаторъ хвърли тази мисль за протестъ и отбрана, за борба срѣщу враговетѣ на народната свободъ — не бѣше ли той самия животъ, срѣдъ който живѣемъ и дѣйствуваме? За това само споръ не може да става. То е ясно за всички. Но тогава, отъ само себе си, слѣдва, че било е врѣме, когато въ управителната система на страната е гѣжнело общо що безправие и тиранията, когато сж били сгасени основнитѣ закони, въ които лежи санкцията на гражданскитѣ и социални права — почувствувало се нужда отъ *коллективната работа срѣщу такъвто политически режимъ*. Който казва «искаме» — той опрѣдѣля въ сжщото врѣме и поведението си, до гдѣто докара удовлетворението на туй свое искане — ще се бори, до гдѣто го постигна. Учителитѣ се сдружаватъ за да искатъ реформи не по отдѣлно — кой както ги разбира, а *солидарно, еднакъ и принципиално*. Като замѣните думата «искаме» съ равнозначущата «ще се боримъ», ясно става, че сдружаването прѣдполага борба—борба широка, солидарна и принципна.

Ако тѣзи заключения сж вѣрни за прѣдположението отъ миналото, тѣ не губятъ ни на йота отъ стойността си и за въ настоящето. Сегашната дѣйствителностъ се оказва даже, като влошено продължение на миналото. Корена на злото, системата, която ни отнема независимостта, си остава непромѣнена въ сжщността си. Всички режими на управление у насъ иматъ единъ общъ и голѣмъ грѣхъ—всички сж слаби и въ основата си монархически, дворцови. А кѣто такава, тѣ всички сж били по необходимостъ прѣдатели спрямо общитѣ интереси и свободи. Безъ потжкване на основния законъ, тѣхъ постига участъта на непотрѣбната утрепка, защото такава е волята на върховната стихия въ София. Такава е сжщността на нашия политически режимъ: партиитѣ се смѣняватъ, обаче режима е до днесъ единъ и сжщъ — неконституционенъ, режимъ на общо безправие.

Е, добръ, когато искаме да срутимъ единъ такъвъ политически режимъ на управление, да реформираме политическата управа на държавата за да възстановимъ законитѣ, справедливостта и свободата — не е ли това опитъ, стрѣмление да въдворимъ фактическата сила на тѣзи, сега написани, фиктивни закони? Но тогава нашата цѣль, нашето дѣло и борба иматъ за обектъ народовластieto. Ний искаме да възкрѣсне народа съ своитѣ правдини, интереси и свобода. Значи, че ний искаме да срутимъ, да отгнемъ канибалитѣ, потисничеството и монархизма—но това искане е отъ най-прѣфинено политическо естество. Като е тѣй, тогава не остава друго освѣнъ да се съгласимъ, че съюза трѣбва съзнателно и прѣдпамерено да взема участие въ политическитѣ борби. Друго-яче е немислимо да се работи за срутяванието на една угнетителна политическа система. Ако такава система вирѣе, вслѣдствие фактическата слабостъ на партиитѣ у насъ, то нѣма другъ пѣтъ за прѣмахването ѣ, освѣнъ да се организира нова, по жизнена сила, която ще разчисти блатото. То значи да се вземе живо участие въ политическия животъ на страната, да си служимъ съ политиката. И тѣй първата точка отъ съюзнитѣ искания ни води къмъ политическитѣ борби.

S. C. B.

(слѣдва).

Назидателна резолюция.

Днесъ, 20 Януарий 1902 год., долуподписанитѣ избиратели отъ с. Косача (Радомирско) се събрахмо въ училищното помѣщение да размѣнимъ мисли по несиосеното ни материално положение. Като взехме прѣдъ видъ, че халтътъ ни отъ година на година става все по-лошъ; че вече не остана, какво да залагаме на лихваритѣ и другитѣ кредитни учреждения, та да ни даватъ пари и си изхраниме дѣцата; че ни се продаватъ безъ жалостно котлитѣ, чергитѣ, воловетѣ, кжцитѣ, нивитѣ и пр. за нищо и никакви цѣни, само по-скоро да се удовлетворатъ исканията на държавата и лихваритѣ; че ние—земеделцитѣ, занаятчиитѣ и работничитѣ—плащаме най-тежки данъци и поддържаме цѣлата държава, а тя до сега нищо добро не е направила за насъ; че всичкитѣ до сегашни правителства сж водили и водатъ една разсишническа финансова политика, като всѣка година сключватъ държавния бюджетъ съ дефицитъ, които покриватъ съ тежки и непоносими за страната ни заеми; че ние издържаме войската и полицията, които служатъ само на фабрикантитѣ, търговцитѣ, чорбаджитѣ и правителствата, за да се задържатъ (тѣзи послѣднитѣ) повече врѣме на властъ и да прокарватъ съсищателни за страната ни закони; че всѣко едно правител-

ство е увеличавало чиновническия персонал, не че е имало нужда от повече чиновници, а само да настани партизаните си на служба; че офицерите и чиновниците у нас получават такива големи заплати, съ които може да се издържа 10—20 па и 50 наши семейства; че ние издържаме училищата, а нашите дъца нямат възможност да се учат въ тях, едно—че сж много далеч от нас и друго — че увеличиха таксите; че ние плащаме на лъкарите, а никога не виждаме тяхната помощ. или пък, ако ни дойдат у къщи, трябва да си продадем воловете за да им платим платените пари; че досегашните наши народни представители сж защищавали интересите на капиталистите, а не и нашите и като имаме прѣдвидъ, че нашата страна е конституциона, та всичките закони се изработват от народните прѣдставители,

РЪШИХМЕ:

1. Въ прѣдстоящите извори за народни прѣдставители да гласуваме само за тези кандидати, които се яват прѣд нас и ни кажат чии интереси ще защищават въ Камарата, а така сщо ни дадат и писмено задължение, че въ Народното Събрание ще защищават и слѣдните ни искания:

- а) Намаление срока на воената служба на 1 година.
- б) Намаление числото на офицерите.
- в) Закриване излишните чиновнически служби, създадени за охранение на партиите.
- г) Намаление заплатите на княза, министрите, депутатите, офицерите и чиновниците.
- д) Изработване законъ за лихварството.
- е) Въвеждане прогресивно-приходния данък.
- ж) Въвеждане пропорционално-избирателната система.
- з) Унищожение на училищните такси и отпускане помощи на бѣдни ученици.
- и) Бързо и евтино правосъдие.
- к) Безплатна лъкарска помощ и други срѣдства за лъкуване.

д) Унищожение на офицерските и чиновническите пенсии за прослужени години и въвеждане инвалидни пенсии за всички, безъ разлика на занятие.

м) Сгруппирване на общините и назначаване ревизори, които най-малко два пжти прѣз годината да прѣглеждат смѣтките на всеки единъ кметъ.

н) Държавата да не сключва никакви заеми за покриване обикновените си нужди, каквито сж били почти всичките до сегашни заеми, включително и пропадналия монополен заемъ.

2. Въ случай, че нѣкой отъ прѣдставителите ни не изпълни обещанията си, ще искаме по законенъ редъ махването му отъ Народното Събрание.

3. Нашите избраници сж длъжни, слѣдъ закриването на всяка сесия, да ни даватъ отчетъ за дѣятелността си въ Камарата.

4. Молиме всички земледѣлци, занаятчи и работници да гласуватъ само за такива народни прѣдставители, които ще защищаватъ горѣизложените искания.

5. Настоящото ни рѣшение да се изпрати съ молба за публикуване до вѣстниците — «Изгрьвъ», «Нова Струя», «Работнически вѣстникъ», «Миръ», «България», «Земледѣлческа Защита», «Прѣпорекъ» и «Струма».

Избирателите отъ с. Косача (Радомирско);

(Подпис.) Величко Мановъ, Алекси Милевъ, Д. Костадиновъ, Тоне Филиповъ, М. Петруновъ, Христо Стоиленовъ, Лазе Стояновъ, Д. Стойковъ, Костадинъ Велковъ, З. Деяновъ, Веле Стояновъ, Лазо Василевъ, Стойчко Костадиновъ, Дине Манчовъ, Д. Стефановъ, А. Груевъ, Георги Лазаровъ, Д. Велевъ, Димитко Михайловъ, Ненко Милевъ, Яне Ивановъ, А. Миневъ, Илия Митовъ, К. Стояновъ, В. Тоневъ, Лазе Митовъ, Мане Стойневъ, Ф. Накевъ, Стоянъ Игнятовъ, В. Илиевъ, В. Михайловъ, А. Тоневъ, Марко Филиповъ, Лазе Милошовъ, Дине Стояновъ, Заре Пешовъ, И. Георгиевъ, Георги Наковъ, П. Петруновъ, В. Стоиленовъ, А. Ивановъ, Величко Филиповъ, Никола Георгиевъ, Заре Божиловъ, Нако Иванчовъ, Заре Малиновъ, Т. Иванчевъ, Павле Стояновъ, Ст. Георгиевъ, Иванъ Стояновъ, П. Д. Соколовъ, Христо Ивановъ, А. Ивановъ, Постолъ Николъ, Г. Стоиленовъ, Заре Новчовъ, Мих. Мановъ, Димитръ М. Ковачки, Никола Ивановъ, Стоилко Димитровъ, Костадинъ Миневъ, Георги Марковъ, Алексю Д. Грековъ, С. Соколовъ, Д. Марковъ Кюркчиски, Т. Величовъ, Марко Лазовъ.

Вѣрно съ оригинала Прѣдседъ на събран.: **П. Петруновъ**
Секретаръ: **Ив. Георгиевъ.**

ХРОНИКА.

Миналия день, когато говори Г-нъ Гешевъ, се случи единъ малакъ инцидентъ. Единъ отъ присъждащите го апострофира. И Г-нъ Гешевъ вмѣсто да продължава, той се залови да се расправя съ него, което прѣдизвика намѣсата на Г-нъ Окр. Управителъ. Обаче, на този последния му се забѣлѣза, че той нѣма право да се бърка въ вътрѣшния редъ на едно политическо събрание, защото това е длъжностъ на прѣдседателя на събраниято, въ дадения случай пр-ля на Народ. Клубъ.

Намъ се вижда много страненъ факта, гдѣто Г-нъ Гешевъ благодари на управителя за намѣсата му въ едно публично събрание и гдѣто пр-ля на тукашния народняшки клубъ,

вмѣсто да ръководи събраниято и пази тишината, се въртеше само около своя шефъ и му палише свѣща, а остави неговата длъжностъ да се изпълнява отъ прѣдставителя на властта.

Нѣка всички знаемъ, че единъ прѣдставител на властта, единъ полицейски чиновникъ, винаги ще се ползува отъ нашето политическо невъжество. Но въ дадения случай политически невъжи се явиха народняците въ лицето на своя тукашенъ прѣдседателъ. Тѣзъ хора, незнаятъ още да ръководятъ едно политическо събрание, а иматъ прѣтенциите за водители на партия и конституционни защитници! Но, впрочемъ, народняците и на власт и безъ власт, тѣ все къмъ власта се обръщатъ, тя е тяхна стара приятелка.

Помолени сме да съобщимъ, че подвижната агентска кантора «Прѣсвѣщение» на Ив. Владевъ въ Търново и прѣзъ тази година ще се занимава съ абонирането на списания и вѣстници при най-износни условия.

Каква разлика има между трите станали политически събрания въ градътъ ни! Цанковистите свикаха своето събрание кумийско-административно, а народняците, катъ ги е страхъ отъ критика, не дадоха никому думата да имъ възрази и избѣгаха позорно отъ трибуната. Само на социалистическото събрание, когато говори Г. Кирковъ, всичко бѣше свободно, всеки имаше правото да пита и говори. Тѣй щото само тази външна страна на събранията показва кой милѣе за народа и кой иска само да го лъжи.

Онзи день е убитъ мръ на Народ. Просвѣщение В. Кжичевъ отъ единъ бивши учителъ, слѣдъ които и той самъ се е самоубилъ. Колко и да е печаленъ факта, обаче не можемъ да не признаемъ, че тези симптоми сж резултатъ отъ тази распусната министерска политика въ Нар. Просвѣщение, на която до сега сж станали хиляди учители жертва.

Учителъ—бозаджия. Въ гр. Лѣсковецъ единъ бивши у-ль, свършилъ пълна гимназия, уволненъ отъ Вачева по десѣтка, за да изкара своята прѣхрана, отворилъ бозаджияница при това разпроставалъ по улиците и «Вечерна-Поща»?!. Какво значи туй? Нима въ България държавния механизъмъ се е изпълнилъ съ хора съ срѣдно образование, та гимназистите да достигнатъ до този халъ? Не! Въ България държавния механизъмъ се пълни съ едни улични шайкаджии, вагабонти, а образованите младежи се хвърлятъ на боклука.—Нещастна страна! Ние поздравяваме този младежъ за жепѣния му характеръ, като му благопожелаваме една силна борба срѣщу днешната управа!

ОБЯВЛЕНИЕ

Книгата «Развит. на Научното Мировъзрѣние» — прѣвотъ отъ Г. Стояновъ — излиза отъ печатъ. Умоляватъ се настоятелите да повърнатъ поканите до края на този мѣсець.

Обявления отъ Сжд. Пристани.

№ 402

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на последното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующите недвижими имоти находящи се въ Староселското землище, а именно:

- 1) Нива «Подъ Бръстлетата» 9 декара 8 ара, оцѣнена за 50 лева;
- 2) Нива «Златарски гробъ» 9 дек. 5 ара—50 л.
- 3) Нива «Подъ трите локви» 18 д. 8 ара—100 л.
- 4) Нива «Патовата колиба» 2 дек. 5 ара—15 л.
- 5) Лозе «Лозята», 1 дек. 5 ара — 15 лева;
- 6) Ливада «Чуката», 3 декара — 50 лева.

Горните имоти принадлежатъ на Христо Ешановъ отъ с. Староселци, не сж заложени, продаватъ се по възисканието на Цвѣтко Герговъ отъ с. Староселци за 200 л. лихвите и разноските по изпълнителния листъ № 1662 на Плевенский Околийски Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка. Разглѣжданието книгата и наддаването може да става всеки присъственъ день въ канцеларията ми. гр. Плевенъ, 16 Януарий 1902 год.

Дѣло № 196/900 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ

№ 723

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на последното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующите недвижими имоти, находящи се въ Писаровското Землище, а именно:

1) Нива «Махмудово Бранище» 14 декара оцѣнена 84 лева; 2) Нива «Крашето», 3 дек., оцѣнена 18 лева; 3) Ливада «Кривите млади» 4 дек. оцѣнена 24 лева.

Горните имоти принадлежатъ на Тодоръ Нелковъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по възисканието на Герго Нелковъ отъ с. Село за 350 л. лихвите и разноските по изпълнителния листъ № 928 на Допъл. Плев. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣжданието книгата и наддаването може да става всеки присъственъ день въ канцеларията ми. гр. Плевенъ, 25 Януарий 1902 год.

Дѣло № 403/897 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 244

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на последното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующите недвижими имоти, находящи се въ Гор. Митрополското землище, а именно:

- 1) Нива «Боевъ Геранъ» 7 дек. 5 ара оцѣнена за 20 лева; 2) Нива «Тръстенишки пжтъ» 10 д. 5 ара — 25 лева; 3) Нива «Филипова геранъ» 7 дек. — 15 л.
- 4) Нива «Прогана» 5 дек. 8 ара — 15 лева; 5) Орница «Захвата» 3 дек. 5 ара—12 лева; 6) Нива «Староселский пжтъ» 9 дек. 8 ара—30 лева; 7) Нива «Староселский пжтъ» 8 дек. 5 ара 20 лева; 8) Нива «Маринова Геранъ» 7 дек. 5 ара — 15 лева; 9) Ливада «Филипова Геранъ» 2 дек. 8 ара — 16 лева; 10) Орница «При лозята» 1 дек. 8 ара—5 лева; 11) Нива «Староселский пжтъ» 2 дек. — 10 лева; 12) Нива «Тръстенишки пжтъ» 5 дек. 8 ара — 20 лева; 13) Нива «Пчелински пжтъ» 7 дек. 5 ара—20 л.; 14) Градина «Край барата» 8 ара — 10 лева; 15) Кжца въ с. Гор. Митрополия «Припека», направена отъ обикновенъ строителенъ материалъ, дворъ 2 дек.—80 лева; 16) Градина «въ Барата» 2 ара—10 лева; 17) Лозе «Филиповъ Геранъ» 2 дек. 3 ара — 10 л.; 18) Лозе «Геранинъ долъ» 8 ара — 5 лева.

Горните имоти принадлежатъ на Цвѣтко Петровъ отъ с. Гор. Митрополия не сж заложени, продаватъ се по възисканието на Никола Г. Върбенковъ отъ Плевенъ за 335 л. лихвите и разноските по изпълнителния листъ № 3842 на Плевенский Окол. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждание книгата и наддаването може да става всеки присъственъ день въ канцеларията ми. гр. Плевенъ, 12 Януарий 1902 год.

Дѣло № 1232/900 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 243

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на последното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующите недвижими имоти, находящи се въ Гор. Митрополското землище, а именно:

- 1) Кжца въ с. Гор. Митрополия «Припека» съ 2 стаи, направена отъ обикновенъ строителенъ материалъ и дворъ 2 декара 2 ара, оцѣн. за 100 лева;
- 2) Нива «Врачова могила» 16 дек. 2 ара—60 л.
- 3) Орница «Плитки долъ» 18 д. 9 ара — 60 л.
- 4) Нива «Срѣдния пжтъ» 7 дек. 1 ара — 30 л.
- 5) Нива «Срѣдния пжтъ» 9 дек. 2 ара — 40 л.
- 6) Орница «При лозята» 5 дек. 5 ара — 20 л.
- 7) Нива «Махленския пжтъ» 14 д. 2 ара—30 л.

Горните имоти принадлежатъ на Кунчо Ивановъ отъ с. Горна Митрополия, не сж заложени, продаватъ се по възисканието на Никола Г. Върбенковъ отъ Плевенъ за 407 л. 50 ст., лихвите и разноските по изпълнителния листъ № 3837 на Плевенский Окол. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка

Разглѣжданието книгата и наддаването може да става всеки присъственъ день въ канцеларията ми. гр. Плевенъ, 12 Януарий 1902 год.

Дѣло № 1231/90 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 242

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на последното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующите недвижими имоти находящи се въ с. Гор. Митрополското землище, а именно:

- 1) Кжца въ с. Гор. Митрополия «Припека» направена отъ обикновенъ строителенъ материалъ и дворъ отъ 3 дек. 2 ара, оцѣн. за 70 лева;
- 2) Нива «Боевъ геранъ» 6 дек. — 25 лева;
- 3) Орница «Подъ лозята» 3 декара — 18 лева;
- 4) Орница «Подъ Тръстенишкия пжтъ» 5 дек. 3 ара — 20 лева;
- 5) Орница «Пѣсия трънъ» 5 дек. 3 ара — 25 л.

Горните имоти принадлежатъ на Еремия Христовъ отъ с. Гор. Митрополия, не сж заложени, продаватъ се по възисканието на Никола Г. Върбенковъ отъ Плевенъ за 293 л. лихвите и разноските по изпълнителния листъ № 4988 на Плевенский Окол. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣжданието книгата и наддаването може да става всеки присъственъ день въ канцеларията ми. гр. Плевенъ, 12 Декемврий 1902 год.

Дѣло № 1163/99 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

Отговорникъ: Т. С. Кузмановъ.